

Tajomstvá boli ukryté na dne. Až doteraz

JØRN LIER
HORST

KEĎ OPADNE VODA

premedia

premedia

Detektívna séria prípadov Williama Wistinga

Kľúčový svedok • Zmiznutie Felicie • Keď sa more upokojí
Jediná • Šarha • Až na samé dno • Na zimu zatvorené • Poľovné psy
Jaskynný muž • Zaslepenosť • Súmrak • Katharinin kód
Zadná izba • Zlo • Prípad 1569 • V sieti • Zradca • Keď opadne voda
Výstraha**

Séria Blix & Rammová:

Bod nula • Dymová clona • Neumieraj mladá
Jazvy • Obeť • Vydedenec*

Séria Markus Heger:

Výkriky

Séria prípadov Detektívnej kancelárie č. 2:

Operácia Búrkové mračno • Operácia Muž v čiernom
Operácia Západ slnka • Operácia Narcis
Operácia Letný ostrov • Operácia Vietor • Operácia Bronzový chlapec •
Operácia Igelitka • Operácia Cirkus

** vychádza v novembri 2025, ** vychádza v máji 2026*

JØRN LIER
HORST
KEĎ OPADNE VODA

Z nórciny preložila Zuzana Demjánová

premedia

Jørn Lier Horst: Keď opadne voda

Prvé vydanie

Copyright © Jørn Lier Horst 2024

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Zuzana Demjánová, 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia

All rights reserved

ISBN 978-80-8242-358-0

1

Hladina klesla o vyše jeden meter, odkedy tu bol naposledy. Vynorila sa stará veslica. Ležala na boku, trup mala prederavený, sčasti bola zaborená do bahna a kormu zalievala kalná voda.

Evert Harting otvoril batožinový priestor na aute, sadol si na jeho okraj a natiahol si gumáky. Bolo dusno, vzduch sa takmer nehýbal. Napravil si šiltovku a zahľadel sa na jazero Farris. Bolo hladké, takmer nesčerené. Slniečné lúče sa od neho odrážali tak prenikavo, až musel odvrátiť oči.

Ustupujúca voda zanechala pri brehu široký, sivý okraj. Nedotknutú zem.

Zapol si opasok s vybavením, vytiahol z auta detektor kovov a pokusne ním prešiel popri zadnom kolese. Keď sa cievka priblížila k náprave, ozval sa vysoký tón. Signály na displeji fungovali, ako mali.

Zamieril k obnaženej plytčine, z ktorej vzlietol vták s dlhým zobákom. Vyschnutá zem popukala. Praskliny tvorili súvislú sieť, kľukatili sa krížom-krážom, kam sa len pozrel. Niekde z nich trčali kamene, inde steblá suchého trstia.

Tenký nános ílu mu praskal pod nohami a trieštil sa ako škrapina.

Našiel veľký kameň, okolo ktorého sa pohyboval naposledy, a pustil sa metodicky do práce. Ešte stále bolo vidno stopy, ktoré tu zanechal. Z diaľky k nemu doliehal tichý hukot áut na diaľničnom moste na juh od jazera.

Ručička na displeji sa mykla a prístroj vydal vysokofrekvenčný zvuk, ktorý znamenal, že pod povrchom sa ukrýva nejaký predmet z ľahkého kovu. Tušil, čo to bude. Špičkou topánky

odhrabal zem a pod ňou sa objavila plechovka od piva. Zvíril pritom prach, rozkašľal sa, odstúpil nabok a pokračoval.

Dúfal, že nájde stopy po Fresje, starom hrade, ktorý kedysi stál na brehu a v sedemnástom storočí ho zmietla do jazera povodeň. Patrila k nemu aj veža so železným vrcholom, ale on by sa bol uspokojil i so starým, ručne kovaným klincom.

Odpil si z fľašky, ktorú mal pripevnenú na opasku, a vykročil.

Na vysušenom bahne sa povalovalo niekoľko čiastočne zhniťých dosiek obrastených riasami.

Prešiel po nich cievkou detektora. Ručička na displeji sa ani nepohla.

Pri skaliskách tvoriacich hranicu oblasti, ktorú chcel prehľadať, sa hrčilo naplavené drevo. Vmanévroval prístrojom medzi sivé polená a akýsi koreň. Ručička sa okamžite mykla, ozvalo sa zabzučanie a hneď zase stíchlo. Podľa indikátora šlo o meď alebo nejaký nízkovodivý kov.

Odložil detektor a odvalil koreň nabok. Na jednej z pokrútených koreňových vetiev sa zaleskla rybárska nástraha pokrytá medenkou.

Vždy spozornel, keď zabzučal detektor, ale zväčša šlo o haraburdy. Raz našiel dánsku striebornú mincu z roku 1642, dvojšiling s kráľom Christianom IV. Bolo to neďaleko Stokke, pri poli, čo sa tiahlo popri úvoze. Inokedy narazil na strieborný náprstok z konca devätnásteho storočia.

Nechal návnadu na koreni a vrátil sa po svojich stopách, pričom dával pozor, aby cievka neprechádzala po miestach, kde už bol. Slnko sa mu opieralo do zátylku. Bol spotený, košeľa sa mu lepila na chrbát.

Postupne sa blížil k vode. Vypočítal, že sa musí ešte trikrát otočiť, keď vtom detektor znova zabzučal. Pozrel sa na displej, podľa indikátora šlo o zlato.

Hartingovi sa rozbúchalo srdce. Otáčal cievkou, aby zistil, kde konkrétne sa predmet nachádza. Zvukový signál stúpал

a klesal. Na displeji sa objavila informácia o tom, že je pomerne hlboko – dvadsať až tridsať centimetrov.

Ručička reagovala najpruďšie, keď cievku podržal nad úzkou prasklinou vo vyschnutom dne. Označil miesto hranou prístroja, odložil ho, posunul si šiltovku dozadu a utrel si rukávom pot z čela.

Za opaskom mal malú lopatku. Zobral ju do ruky, kľakol si a odhrabal ňou vrchnú vrstvu, až potom sa pustil presýpať suchú zem pomedzi prsty. Obsahovala kamienky a zvyšky rastlín.

Vedel, že musí zájsť ešte hlbšie, bolo to však veľmi prácne. Čoskoro zem pod jeho prstami zvlhla a odlamovala sa v hrudách. Odložil lopatku a vybral dohľadávací detektor. Keď ním zašiel k okraju jamy, pípal a vibroval mu v dlani.

V očiach ho štípal pot. Zažmurkal a rozdrvil v ruke hrudu hlíny. Nič v nej nebolo. Skúsil to s ďalšou a tentoraz prstami do čohosi zavadil. Keď šklbol rukou, vytiahol niečo, čo najprv vyzeralo ako lanko. Prešiel po ňom palcom. Bola to zlatá retiazka.

Prehodil si ju do druhej dlane a potom znova, aby z nej opadla zem.

Bola tenká a azda štyridsať centimetrov dlhá. Uprostred bol prívěsok. Písmeno A. Ohnivko pri zapínaní bolo poškodené, akoby ju niekto roztrhol.

Zodvihol sa mierny vietor a rozvíril prach. Harting stisol retiazku v dlani a vstal. Krížom cez jazero pádloval kajakár. Na opačnom brehu sa slnečné lúče odrazili od niekoľkých áut, ktoré sa mihli okolo, a jemu sa zazdalo, že pod strmým skalnatým svahom zvažujúcim sa k vode zazrel nejakých ľudí.

Dlho len tak stál a hľadel na nich, napokon preglgol a sklopil zrak. Opatrne otvoril dlaň.

Takúto retiazku videl pred niekoľkými rokmi v novinách.

„A“ malo navrchu malú dierku, cez ktorú bola prevlečená retiazka. Rovnaká bola aj naspodku pravej strany písmena, aby viselo na krku horizontálne.

Pošúchal príviesok palcom a nechťom z neho zoškrabal hlinu, čo sa k nemu prílepila. Napokon si ju vložil do náprsného vrečka a nohou nahrnul zem naspäť do vykopanej jamy.

2

William Wisting sa riadil navigáciou na mobile a podľa pokynov odbočil. Po oboch stranách rástli listnaté stromy, husto jeden vedľa druhého. Slnko presvitalo cez ich koruny a vrhalo pruhy tieňa na kľukatú štrkovú cestu.

Čoskoro uvidel aj ostatných. Autá parkovali v širokej zákrute pri otvorenom priestranstve vedľa jazera Farris.

Keď pribrzdil, zodvihol sa od kolies auta prach. Nils Hammer stál na okraji cesty s dvomi mladými policajtmi v uniformách.

Wisting otvoril dvere, vystúpil a ozvalo sa tiché zašľukanie rozhorúčeného motora.

„Predpokladal som, že sa na to budeš chcieť pozrieť, ešte kým sa niečo začne robiť,“ poznamenal Hammer a odpil si vodu z fľašky.

Policajti odstúpili nabok. Wisting podišiel k nízkemu plôtku z guľatiny a nazrel ponad jeho okraj. Tretí policajt stál asi päť metrov pod nimi. Teraz bolo vidno všetko, čo sa ešte donedávna skrývalo pod vodou. Zrak mu padol na starú chladničku, sporák, kosačku, zopár cievok s hrdzavým ostnatým drôtom, strešnú krytinu, akési neidentifikovateľné plechové haraburdie a motorku.

„Príkaz na pátranie si podpisoval ty,“ povedal Hammer. „LU 4813. Yamaha DT, stokubíková.“

Na vyschnutom bahne jazerného dna sa okolo hĺby plechového šrotu črtali akési stopy. Niektorí prešli k motorke a zotrel špinu z ešpézetky, podľa všetkého s ňou však inak nemanipuloval.

Wisting sa otočil, zahľadel sa na cestu, po ktorej prišiel. Motorka ležala asi šesť metrov od brehu. Vodič musel ísť tak rýchlo, že v prudkej zákrute stratil kontrolu nad vozidlom.

„Majiteľ pozemku postavil tento plot pred siedmimi rokmi,“ vysvetlil mu Hammer. „Chcel zabrániť ľuďom, aby sa tu zbavovali odpadu. To on to nahlásil.“

Výfuk sa na slnku matne zaligotal.

„Toto miesto volajú Roper'n,“ pokračoval Hammer. „Kedysi sa tu nastupovalo na loď mieriacu do Siljanu alebo dole do mesta, stačilo, ak sa sem človek postavil a zakričal na prievozníka.“

Ukázal na zvyšky niekoľkých kotevných skrutiiek v skale.

„Ako sa dostanem dole?“ spýtal sa ho Wisting.

„Najlepšie bude, ak prejdete korytom vyschnutého potoka tamto napravo,“ mávol rukou jeden z policajtov. „Aj my sme tadiaľ šli.“

Wisting prikývol, odhrnul nabok konár prevísajúci nad jeho hlavou, a pustil sa s Hammerom za chrbtom nadol po hrboľatom zráze.

Zostup strmým terénom nebol jednoduchý. Wisting sa na prvých pár metroch pridržal ohybnej haluze, a keď ju pustil, dával si veľký pozor, kam stúpa.

Dole ich čakal mladý policajt, ktorý prišiel na oddelenie len ako letná výpomoc.

„Je tu aj nejaký trezor,“ oznámil mu a ukázal naň.

Wisting si zaclonil oči dlaňou, aby mu do nich nesvietilo slnko. Z ílovitého dna trčala sivá oceľová skrinka, čiastočne prikrytá haluzou, ktorá sa zakvačila do cievky s ostnatým drôtom. Opieral sa o ňu preliačený nárazník spolu s niekoľkými ďalšími vyradenými autosúčiastkami a čosi, čo vyzeralo ako infražiarič.

„Dobrý postreh,“ poznamenal Wisting uznanlivo a všimol si, ako to mladého policajta potešilo.

„Museli ho ukradnúť a tu sa ho zbavili,“ ozval sa.

Wisting pokýval hlavou.

„Neskôr sa naň pozrieme.“

Zamierili k motorke. Slnko pieklo a sivé dno bolo stvrdnuté na kameň, pukalo im pod nohami. Wisting spravil ďalší krok

a preboril sa cez krehkú škrupinu ílovitého nánosu až po koleno, pričom sa musel podoprieť o obitú práčku, aby udržal rovnováhu. Do jamy začala cícerkom stekať voda a naplnila ju, no podarilo sa mu z nej vyviaznuť ešte predtým, ako mu premočilo topánku a nohavice.

Motorka ležala na boku, predné koleso zapadlo do vyschnutého bahna. Sedel na nej aj šofér. Čierna kožená bunda sčasti prikrývala nádrž a riadidlá. Modré džínsy boli takmer rozpadnuté. Z topánky trčali sivé kosti.

Wisting obišiel stroj a postavil sa predeň. Asi pol metra od neho ležala helma. Plexi bolo stiahnuté, ale cez otvor na krku bolo vidno bledé stavce.

„Zmizol takmer na deň presne pred ôsmimi rokmi,“ ozval sa Hammer.

Wisting pritakal a v duchu si zopakoval jeho meno.

Morten Wendel.

Šestnásť rokov. Stačilo jedno osudové leto – to mu pokazilo život.

„Čo myslíš?“ spýtal sa Hammer. „Nehoda... alebo to spravil sám?“

„Neviem,“ zamrmlal Wisting. „Všetko naznačuje, že to nebola nehoda.“

Pristúpil bližšie k motorke, čupol si a nadvihol pravý rukáv na stvrdnutej koženej bunde. Na rúčke riadidla boli zvyšky kostí obalené čímisi, čo vyzeralo ako rozpadávajúca sa čierna gumená rukavica.

Hammer si vzdychol a nahlas zanaďával.

„Čo sa deje?“ spýtal sa mladý policajt, ktorý stál vedľa neho.

„Lepiaca páska,“ odvetil Hammer.

Mladík očividne stále nechápal, na čo vyšetrovateľ naráža.

„Ruku mal pripútanú páskou k riadidlu,“ vysvetlil mu Hammer. „Keď raz naštartoval, nebolo viac cesty späť. Musel skončiť jedine tam, kde aj skončil. Na dne jazera.“

Mladý policajt nasucho preglgol.

„Zavolať som technikov z forenzného,“ dodal Hammer. „Už sem idú.“

Wisting sa vzpriamal a zahľadel sa ponad jazero. Z juhu sa k nim blížil kajak. Osoba, čo v ňom sedela, rytmicky, súvisle zaberala pádlom.

Bolo 13.48. Pondelok 13. júla. Mali za sebou takmer tretinu leta.

3

Evert Harting otvoril batožinový priestor, vybral z neho detektor a zahľadel sa na dva prázdne plastové kanistre. Mal ich naplniť, ale zabudol.

Nechal ich v aute. Mali dosť vody na to, aby nejako vydržali do rána. Ešte nikdy predtým studňa nevyschla, až v toto leto. Keď otočil kohútikom, potrubie vydávalo len dutý zvuk. Najprv sa nazdával, že zlyhalo elektrické čerpadlo, no celkom sa potešil, že to len vyschla studňa – aspoň sa vyhol nákladom na opravu.

Ella sedela v tieni na zastrešenej terase a lúštila krížovku.

„Zabudol som na vodu,“ ozval sa ešte pred tým, ako sa ho na to spýtala. „Donesiem ju, keď pôjdem zase von.“

„Ešte sa niekam chystáš?“ spýtala sa.

Pokrútil hlavou.

„Nie, dnes už nie, ale zajtra,“ odvetil.

Usmiala sa naňho.

„To je v poriadku. Našiel si niečo?“

Harting znova zavrtil hlavou. Retiazka ležala v priečinku pred sedadlom spolujazdca.

„Len haraburdie,“ zašomral.

Odložil detektor pod lavicu a zapojil ho do nabíjačky.

„Musíme dnes zjesť tie rezne,“ povedala Ella. „Sú v chladničke od štvrtka.“

„Si hladná?“

„Nie, zatiaľ nie.“

„Mohol by som ich potom pripraviť.“

Pozrel sa na hodinky a potom na teplomer na stĺpiku terasy. Pol tretej, dvadsaťsedem stupňov.

„V chladničke je studený džús,“ povedala Ella.

Harting prikývol, vošiel dnu a nalial si za pohár, ktorý sa vzápätí orosil. Odniesol si ho von a všimol si, že Ella medzitým dopila.

„Súčasť domu, osem písmen,“ ozvala sa Ella a poškrabala sa perom pod bradou. „Musí to obsahovať písmená *i-n*.“

Harting si odpil a zablúdil pohľadom k húštine, z ktorej sa večer vynárali zvieratá, aby sa napili.

Boli manželmi tridsaťosem rokov. Všetky dni, čo spolu strávili, sa podobali jeden na druhý – či už boli tu alebo na chate. Väčšinu si už povedali. Z času na čas mu zišlo na um, či neboli krížovky pre Ellu len akousi zámenkou, aby mohla začať rozhovor. Niekedy celkom zrejme vedela odpoveď, ale aj tak sa ho spýtala, lebo sa od toho slova mohla odraziť a začať o niečom hovoriť.

„Krytina,“ nadhodil, pričom sa ani nespýtal, kde by mali písmená *i* a *n* byť.

„Nie, to je predsa sedem písmen,“ namietla Ella. „Nič mi nenapadá...“

Zoznámili sa v práci. On bol úradník, ona účtovníčka. Prišlo mu zvláštne, že ako dôchodkyňa zaháňa dlhú chvíľu krížovkami – veď celý život robila s číslami. A možno práve preto ju to bavilo.“

„Hovorila si s Kjellom-Torem o záchode?“ spýtal sa.

„Pozrie sa naň, keď príde,“ povedala Ella.

Chatu pri jazere zdedili po Elliných rodičoch, vyplatili jej brata, no ten im naďalej pomáhal s údržbou.

„Veď môžeme používať vonkajší záchod,“ vyhlásila Ella. „Kedysi tu aj tak bol len ten.“

Harting si odpil z pohára. Kjell-Tore im nainštaloval spaľovaciu toaletu. Mala len pár rokov a fungovala, ako treba, až kým sa nepokazil horák.

„Bol vo Flensburgu, je na ceste sem,“ pokračovala Ella. „Poprosila som ho, aby ti kúpil Jägermeistera a tie párky, čo ti minule chutili. Veď má v aute chladničku.“

„Dobre.“

Kjell-Tore sa zvykol zastaviť uprostred júla. Strávili spolu pár dní a potom si s Ellou požičali karavan a vydali sa na nejaký čas na sever, aby mohol byť Kjell-Tore na chate sám.

Ponad stromy letel akýsi vták so širokými krídlami a zniesol sa nad hladinu. Párkrát zamával krídlami a zmizol za porastom na opačnej strane zátoky.

„Interiér,“ ozval sa Harting a dopil zvyšok ovocnej šťavy.

Ella sa naňho nechápavo pozrela.

„Interiér je predsa súčasťou domu, nie?“ nadhodil. „Jeho zariadenie, to, čo je vo vnútri.“

„Áno, to sedí,“ pokývala hlavou.

Toto mu išlo. Mal schopnosť uvažovať o rôznych možnostiach súčasne, nenechával sa zaslepiť jednou, čo aj využíval pri svojej práci na ministerstve. Stále hľadal alternatívne riešenia a odpovede. Azda by sa dali rovnaké postupy uplatniť aj pri premýšľaní o zlatej retiazke.

„Idem si na chvíľu sadnúť dovnútra,“ oznámil.

„V takejto horúčave?“

Harting neodpovedal, len zamieril do kuchyne, kde si nechal laptop. Ella ho nasledovala, doliala si do pohára džús z chladničky a otvorila okno, aby sa vnútri trochu hýbal vzduch.

Čakal, kým odišla, až potom napísal do vyhľadávača dve slová.

Annika a nezvestná.

Ako prvé mu vyhodilo linky na nórské internetové noviny. Preskroloval o čosi nižšie a klikol na článok zo švédskeho *Aftonbladetu*. Hornú časť obrazovky zaplnila fotka štrnásťročnej

Anniky Bengtovej. Jeho podozrenie sa potvrdilo. Mala rovnakú retiazku, ako bola tá, čo našiel. „A“ ako Annika, privesok ležal na opálenej pokožke pod jej kľúčnou kosťou.

Článok bol spread takmer štyroch rokov. Keď vyšiel v tlači, bola Annika päť dní nezvestná. Pátraciu akciu ukončili. Polícia nemala žiadnu stopu.

Na ďalšom zábere bolo vidno kemp Bovikstrand pri Göterburgu, kde Annika s rodičmi bývala, keď zmizla, a švédsku inšpektorku, ktorá vyšetrovanie viedla. Fotka dievčaťa bola spravená len pár týždňov pred jej zmiznutím. Použili ju v každom článku o prípade, či už vo švédskych, nórskech alebo dánskych médiách. Trochu sa podobala na Anniku z filmov o Pipi Dlhej Pančuche. Mala čierne vlasy a tmavé oči, prižmurávala ich, keď sa usmievala.

Samozrejme, objavili sa aj ďalšie jej fotky, zverejnili ich kamarátky a kamaráti. Niektoré boli zo školy vo Vetlande, ale väčšina pochádzala z posledného leta v Bovikstrande. Na jednej bola zahrabaná v piesku, trčala jej z neho len hlava. To bola jedna z mála, na ktorej nebolo vidno jej retiazku.

Preklikol na novší článok, z minulého leta. Jej zmiznutie sa stále považovalo za záhadu. Všetky stopy sa končili tam, kde sa tesne pred polnocou rozlúčila s kamarátmi na pláži. Došlo k nedorozumeniu, a preto ju nenahlásili ako nezvestnú hneď ráno. Chystala sa prenocovať v obytnom privese spolu s dvomi kamarátkami, ale chcela ešte rýchlo zbehnúť za rodičmi. Kamarátky sa nazdávali, že si to rozmyslela a rodičia pokojne spali na opačnom konci kempu, mysliac si, že je s kamarátkami. Z článku, ktorý vyšiel o tri roky nato, bolo cítiť istotu, že šlo o kriminálny čin.

Ella si na terase zapla rádio. Stanicu, ktorá vysielala dopravné spravodajstvo a hudbu.

Harting sa vrátil na stránku vyhľadávača a napísal *Annika Bengt* a *retiazka*. Vyskočili mu však len články, kde sa spomínal opis nezvestnej, nič o tom, kde bola kúpená alebo odkiaľ ju mala.

Hovorilo sa v nich o inciáľkovom šperku. Takých bolo mnoho. On našiel typ s pozdĺžne pripnutým príveskom v tvare začiatočného písmena krstného mena zo žltého zlata. Na internete objavil obchod, ktorý predával presne také isté retiazky, akú mala aj Annika. Pod fotkou bol opis: osobný šperk v asymetrickom štýle. Stála menej, než predpokladal. Len necelých tritisíc korún za retiazku i prívesok.

Tisícky spokojných zákazníkov, lákal obchod. Pokúsil sa odhadnúť, koľko šperkov to predstavuje. Ženy tvorili asi polovicu obyvateľov Nórska. Ellu si s takým šperkom nevedel predstaviť. Bola naň pristará. Zaokrúhlil teda počet na dva milióny, pričom vypustil najmladšie a najstaršie ženy. Abeceda mala dvadsaťjeden písmen, ale nie všetky sa využívali rovnako často. Ak by vydělil dva milióny dvadsiatimi, znamenalo by to stotisíc potenciálnych zákazníčok. Nevedel si predstaviť, že by si tú istú retiazku kúpila viac než jedna žena zo stovky. Predstavil si, že kráča po ulici – pravdepodobne len jedna zo sto žien, čo by okolo neho šla, by mala na sebe rovnaké oblečenie ako žena, ktorú už minul.

Jedna zo stovky.

Tisíc predaných inciáľkových retiazok v Nórsku. Možno dvakrát toľko vo Švédsku.

Koľko z nich sa asi stratilo?

Pravdepodobnosť sa čoraz viac znižovala.

Pomaly zatvoril počítač. Len sa tak pohrával s myšlienkami. Takto sa nikam nedostane. A navyše nebolo isté, či by mal v týchto úvahách pokračovať.

Náhle vošla do miestnosti Ella. Za počítačom mu čas uplynul veľmi rýchlo. Strávil za ním takmer dve hodiny.

„Ostal nám ešte nejaký zemiakový šalát, však?“ spýtala sa a otvorila chladničku.

Vstal.

„Rozpálím gril,“ povedal, no nedokázal sa zbaviť myšlienky na retiazku.

Mal by ju vrátiť tam, odkiaľ ju vzal – ale musel by ju hodiť do ešte hlbšej vody.

4

Dole na popraskanom dne jazera neboli žiadne tiene. Wisting sa vyškriabal nahor k Hammerovi a odtiaľ sledoval, ako postupujú kriminalistickí technici. Z lesa za nimi sa ozvalo krákanie vrán.

Wisting sa oprel o nízky plôtik z guľatiny. V uplynulých rokoch mu sem-tam zišiel na um prípad mladíka, ktorý zmizol aj so svojou motorkou. Nedokázali ho objasniť, visel nad ním. Nevenoval takým myšlienkam viac pozornosti, než bolo rozumné, ale tento prípad v jeho mysli zanechal čosi ako prázdny priestor, ktorý nie a nie zaplniť. Teraz chlapca našli, no jeho to neupokojilo. Naopak. Teraz sa už Morten Wendel nikdy nebude zodpovedať za to, čo spravil.

Na priestransť pod nimi metodicky pracovali technici. Kým sa vôbec do niečoho pustili, všetko odfotili a odmerali jednotlivé vzdialenosti. Zadné koleso motorky bolo šesť metrov a trinásť centimetrov od pevniny, čiže pri normálnom vodnom stave by bolo približne v päťmetrovej hĺbke.

Mladý policajt, ktorý sa predtým rozprával s Wistingom pri hrbie šrotu v zaschnutom blate, všetko pozorne sledoval.

„Môžem sa na niečo spýtať?“ nadhodil váhavo, keď chvíľu len tak mlčky stáli.

Wisting prikývol.

„Ako sa vlastne možno stať vyšetrovateľom?“

Wisting si ho premeral. Mladík mohol mať niečo po dvadsiatke. Súdiac podľa výzoru pochádzala jeho rodina z Pakistanu alebo odniekiaľ z tej oblasti. Mal husté, tmavé vlasy. Pristrihnutá brada ho robila starším.

„Ako sa voláte?“ spýtal sa Wisting.

„Daniel.“

Podal mu ruku, aby sa predstavil. Wisting mu ju stisol.

„Daniel Rana,“ dodal mladík a svoje meno teraz vyslovil inak, než predtým. S cudzím prízvukom.

Wistingovi napadlo, že ho videl napísané pod hláseniami, ktoré čítal.

„Takže to ste vy,“ pokýval hlavou. „Minulý týždeň si boli v Hegdale obhliadnuť tú vlámačku do skladu?“

„Áno. Už sa ten prípad nejako pohol?“

Wisting pokrútil hlavou.

„Chcete sa stať vyšetrovateľom?“ spýtal sa.

„Vyzerá to ako zaujímavá práca,“ odvetil Rana.

Vyvolali ich cez vysielacčku. Odpovedal jeden z príslušníkov, ktorí už boli pri jazere, keď sem dorazil. Ich veliteľ chcel, aby sa presunuli na E18 a posilnili motorizovanú hliadku, ktorá sa zavesila na chaoticky sa pohybujúce vozidlo, čo odmietalo zastať. Obaja policajti sa poponáhľali k autu, Rana však vyčkával na Wistingovu odpoveď.

„Vyšetrovateľom sa možno stať viacerými spôsobmi,“ povedal Wisting napokon, „ale podstatné asi je, aby človek dal najavo, že má o tú prácu záujem.“

Tak sa stal vyšetrovateľom on. Prvé roky po ukončení policajnej akadémie strávil ako pochôdzkar, ale kým ostatní jeho kolegovia len vypisovali hlásenia o tom, čo sa dozvedeli na mieste činu alebo pri zásahu, Wisting sa zaujímal, ako prípady napredujú. Sám sa pustil do vyšetrovania a zbieral viac informácií, než sa od neho očakávalo. Neušlo to pozornosti jeho nadriadených a práve to mu otvorilo dvere na vyšetrovateľský odbor. Dnes však veci fungovali inak. Väčší dôraz sa kládol na formálne predpoklady, osobné nasadenie a vlohy boli druhoradé.

„Na čo sa prihliada, keď sa niekto hlási na váš odbor?“ zaujímalo Ranu.

„Na viacero vecí,“ mykol plecom Wisting. „Základ sú skú-

senosti z praxe, ale dôležité sú i predpoklady, ktoré nemožno len tak jednoducho kvalifikovať. Veci ako vôľa k spolupráci a schopnosť pobaď súvislosti medzi neucelenými informáciami.“

Chvíľu len tak stáli a mlčky sledovali mravčiu prácu technikov. Kosti pozbierali do veľkej lepenkovej škatule, pretriedili oblečenie, označili ho a odložili do papierových vreciek.

„To len tak zmizol?“ ozval sa Rana.

„Bola to záhada,“ potvrdil Hammer.

„Večer ostal doma, rodičia na pár hodín odišli. Keď sa vrátili, nebolo ho – a ani motorky. Predpokladali, že si na nej niekam vyrazil, ale keď sa nevracal, zľakli sa. Nazdávali sa, že sa niekde vybúral. Najprv volali na príjem do nemocnice, neskôr na políciu. Nikto nič nevedel.“

„Žiadne stopy?“ začudoval sa Rana.

„Žiadne,“ skonštatoval Hammer a priložil si k perám fľašu s vodou.

„Ale určite sa po ňom pátralo, nie?“ pokračoval mladík.
„Veď niekto ho predsa musel vidieť.“

Hammer zakrútil zátku na fľaši.

„Zverejnili sme nejaké fotky, na ktorých bol na motorke, ale nič konkrétne sme nezistili,“ odvetil.

„A čo bezpečnostné kamery na benzínkach?“

„Všetko sme preverili,“ pokýval hlavou Wisting. „Nikam to nevedlo.“

„A susedia? Počuli ho, ako naštartoval a odišiel?“

„Podľa všetkého sa odkradol preč celkom potichu,“ odvetil Hammer. „Teraz vieme prečo.“

Kývol na technikov, ktorí už končili. Jeden z nich si práve utieral čelo vreckovkou.

„Prečo by sa chcel zabiť?“ spýtal sa Rana.

Wisting sa pozrel na Hammera, akoby sa ho chcel spýtať, či chce vysvetliť mladíkovi, čo všetkému predchádzalo. Kým však niekto z nich stihol otvoriť ústa, spoza chrbtov sa im

ozvalo hučanie motora ťažšieho vozidla. Po úzkej štrkovej ceste sa k nim blížilo odťahové auto, o ktoré sa obtierali konáre stromov. Keď prišlo až k nim, vyklonil sa z neho šofér. Bol to mladý muž v sivom tričku s ťlakmi od potu pri krku. Wisting k nemu vykročil a vysvetlil mu, s čím potrebujú pomôcť. Šofér pokýval hlavou, vystúpil, poobzeral sa a zacúval k nízkemu guľatinovému plôtku.

Technici poskladali nálezy na úpätie skaliska a uložili ich do transportného vaku. Muž, ktorý obsluhoval odťahové vozidlo manévroval s ramenom žeriavu nad okrajom a spustil nadol lano s hákom. Netrvalo dlho a vak bol vo vzduchu.

Helmu uložili do veľkého plastového vreca. Podľa všetkého v nej ostalo nejaké tkanivo a vlasy.

Wisting otvoril vrecko s koženou bundou a vybral ju. Prehmatával ju, či niečo nezacíti vo vnútornom vrečku, následne ju podal Ranovi.

„Tu, pozriete sa, čo v nej nájdete.“ vyzval ho.

Rana ju prehmatával rovnako ako i Wisting a vybral z nej peňaženku. Keď ju otvoril, koža popraskala.

Bol v nej priestor pre bankovky a karty a zazipované vrecko na mince. Vo vrchnom priečinku na karty bol stále zasunutý ružový plastový vodičský preukaz. Rana ho vybral, rýchlo po ňom prebehol očami a podal ho Wistingovi.

Text a fotka boli ešte stále dobre viditeľné. Morten Wendel, vodičský preukaz skupiny A1.

V deň, keď ho dostal, si kúpil aj ľahkú motorku. O tri mesiace nato zmizol, a motorka s ním.

Rana prezrel aj zvyšné priehradky. Platobná karta a preukaz do knižnice boli obe vystavené na mladíkovo meno. V priestore určenom na bankovky našiel päťdesiat korún a nejaké papiere, ktoré sa rozpadli. Vo vrečku na mince sa nachádzalo dvanásť korún a malý kľúčik.

Wisting si nechal vodičský preukaz a Rana vrátil peňaženku spolu s bundou do vrecka na dôkazy.

„Kedy si naposledy hovoril s jeho rodičmi?“ ozval sa Hammer.

„Minulý rok, v lete,“ odvetil Wisting po krátkom premýšľaní.

Motor odťahového vozidla prešiel na vyššie obrátky. Rameno žeriava smerovalo k motorke. Technici k nej pripevnili transportné remence a stroj ju pomaly dvíhal z tuhého vyschnutého bahna. Predný blatník bol pokrivený. Uvoľnili sa z neho hrudy stvrdnutej zeme a padli nadol. Jeden z technikov pripevnil k zadnému kolesu lano a potiahol ho k odťahovému vozidlu. Motorka zaškrípala, keď napokon dosadla na nákladnú plošinu.

„Prehódte cez ňu nepremokavú plachtu,“ požiadal Wisting. „Zatiaľ som ešte neupovedomil jeho rodinu.“

Otočil sa a zamieril k svojmu autu.

„A čo ten trezor?“ spýtal sa Rana.

Wisting sa vrátil k okraju skaly a zahľadel sa na sivú skrinku. Ležala dverami nadol pod hrčou ostnatého drôtu a plechovým haraburdím.

„Vezmite aj ten,“ mávol rukou. „Pozrite sa naň a skúste zistiť, ako sa tam dostal.“

5

Do domu sa vchádzalo z tienistej strany. V susednej záhrade sa hrali deti, skákali na trampolíne a ich prudké výskanie doliehalo až nemu.

Wisting stisol zvonček, no zvnútra sa neozval žiaden zvuk.

Naľavo od dverí stáli tri črepníky s fialovými kvetinami. Okolo nich sa leskli drobné mláčky, akoby ich práve niekto zalial.

Nikto mu neotváral. Znova stisol zvonček a párkrát zabúchal. Nič. Zahľadel sa do škáry medzi zárubňou a dverami. Boli zamknuté. Možno sedeli vzadu na záhrade a nepočuli ho.

Keď schádzal po schodoch nadol, jeden stupienok zavrzgal. Nestihol ešte ani zájsť za roh, keď na ulici zastalo menšie nákladné auto. Motor chvíľu bežal naprázdno, až napokon stíchol.

Wisting vyšiel na ulicu. Allan Broch-Hansen stál pri aute a listoval v nejakých papieroch. Ešte stále jazdil s dodávkou. Meno firmy, pre ktorú pracoval, bolo napísané na tričku i na boku auta. Vyzeralo byť nové, no Broch-Hansen odvtedy, ako spolu hovorili naposledy, viditeľne zostarol. Pochudol a vlasy mu zosiveli. Keď si všimol Wistinga, strhol sa a jeden hárok mu vypadol z rúk.

„Niečo sa stalo?“ spýtal sa.

Wisting pokrútil hlavou.

„Nie, nie, nemajte obavy,“ odvetil.

Muž zablúdil pohľadom k domu.

„Hovorili ste s Irene?“ spýtal sa.

„Zvonil som, ale neotvorila mi,“ vysvetlil mu Wisting.

Hra v susednej záhrade sa zmenila na škriepku. Broch-Hansen sa sklonil a zodvihol zo zeme papier, ktorý mu vypadol.

„Zvonček je odpojený.“

Premeral si Wistinga.

„Ste tu kvôli Adine?“

„Aj,“ odvetil Wisting. „Ide o Mortena Wendela.“

Broch-Hansen zažmurkal a šklblo mu tvárou.

„Našli ste ho?“ spýtal sa.

„Nazdávame sa, že áno,“ odvetil Wisting a mávol na dom.

„Mohli by sme sa o tom porozprávať vnútri... alebo ak chcete, tak to môžete Irene povedať vy.“

„Nie, nie,“ poponáhľal sa s odpoveďou Broch-Hansen. „Poďte dnu.“

Vykročil k dverám a Wisting ho nasledoval. Znova si všimol, aký je chudý. Na polceste k domu sa otočil k Wistingovi.

„Adine príde v stredu domov,“ povedal. „Dostala priepustku na jeden týždeň. Je teraz v Hurume, v ústave, kde sa venujú závislostiam a psychickým ochoreniam.“

„Ako to zvláda?“

Broch-Hansen mykol plecami.

„Na nejaké uzávery je ešte privčas,“ odvetil.

„Irene!“ zvolal, keď vošiel dnu. Objavila sa na konci chodby, zahľadela sa za muža a premerala si Wistinga.

„Neboj sa, nejde o Adine,“ ubezpečil ju jej muž. „Našli mladého Wendela.“

Irene Broch-Hansen si mimovoľne priložila ruku na srdce.

„Nežije, však?“ spýtala sa.

Muž sa pozrel na Wistinga.

„Všetko nám porozpráva,“ povedal manželke a vyzul sa.

Wisting spravil to isté. Topánky mal sivé od zoschnutého bahna na dne jazera. Aj nohavice mal špinavé.

Vošli do izby. V otvorených dverách na terasu povieval tenký záves. Irene zavrela dvere.

„Tu si môžeme sadnúť,“ mávla rukou na pohovku a usadila sa na nej, jej muž ju nasledoval.

Wisting si sadol na kreslo oproti nim na opačnej strane nízkeho stolíka.

„Je mŕtvy,“ povedal. „Zomrel v deň, keď zmizol.“

Manželia si vymenili pohľady. Na stene za nimi visela fotka ich dcéry ako gymnazistky. Mala v to leto sedemnášť rokov, chodila do tej istej školy ako Morten, len o triedu vyššie. Boli susedia, obaja boli sami doma, ich rodičia boli odcestovaní. Adine ležala na terase a opaľovala sa, keď Morten preliezol cez dieru v plote do ich záhrady a poprosil ju o pomoc. Ich pes vraj začal nejako čudne dýchať a on sa bál, že sa zadusí.

Adine s ním bežala do domu.

„Je hore, v mojej izbe,“ vysvetľoval jej a utekal na poschodie.

Keď vbehli dnu, pes pôsobil úplne zdravo – len sa tešil, že ho pustili von. Usúdili, že sa mu asi niečo zaseklo v hrdle a už sa mu toho podarilo zbaviť.

„Nechod' ešte,“ povedal Morten, postavil sa do dverí izby a chytil ju za ruku. „Si taká krásna.“

Zasmiala sa, vytrhla sa mu, ale on ju chytil znova. Podarilo sa jej dostať sa z izby, no pod schodmi ju dobehol. Nezatiahol ju do svojej izby, znásilnil ju v obývačke. Držal ju tam hodinu, zapchal jej ústa, pripútal ju k nábytku, pomohol si lepiacou páskou. Podarilo sa jej vyslobodiť, keď bol v kúpeľni. Nahá vybehla na ulicu.

„Kde ste ho našli?“ spýtal sa Broch-Hansen.

Wisting im porozprával o motorke na vyschnutom dne jazera.

Irene sa rozplakala. Wisting pochopil, že sa jej uľavilo.

„Prepáčte,“ povedala. „Len... bolo to ťažké... nevedieť, kam sa podel.“ Utréla si oči. „Najmä pre Adine, samozrejme, nebola si istá, či sa nevráti a či to znova nespraví.“

„Spáchal samovraždu?“ ozval sa Broch-Hansen.

„Všetko tomu naznačuje,“ prikývol Wisting.

Mortena Wendela zadržali niekoľko hodín po tom, čo sa Adine podarilo utiecť z domu. Policajtom porozprával vlastnú verziu udalostí, tvrdil, že Adine k nim prišla v bikinách a že to ona sa ujala iniciatívy. Všetko vraj bolo dobrovoľné. Stopy na mieste činu však hovorili o niečom inom. Strávil dva týždne vo vyšetrovacej väzbe, potom ho však prepustili, sčasti aj preto, že bol taký mladý. O šesť dní nato zmizol.

Wisting sa pozrel na Allana.

„Spomínali ste, že Adine príde o dva dni domov?“ nadhodil.

„V stredu,“ prikývol Broch-Hansen.

„Možno by ste jej to mali povedať ešte predtým,“ navrhol Wisting. „Určite sa to dostane do médií.“

„Azda by mohla prísť o deň skôr?“ V Ireninom hlase sa zachvelo čosi ako nádej. „Nemôžeme jej to predsa oznámiť po telefóne, ale ak by sme sa porozprávali s riaditeľkou, tak by sme azda mohli po ňu ísť už zajtra. Vedia, čo prežila a ako tým trpí.“

„Celé predpoludnie mám roznášky,“ namietol Allan.

„Tak azda dnes?“ uprela naňho Irene pohľad. „Veď sme mali po ňu ísť už o dva dni...“